

Václav Holub se narodil v Praze, což pro něj nemělo vážné následky.

Tu formující dobu, kdy se osobnost vyvíjí, prožil v Ústí nad Labem.

V době Václavova dozrávání bylo Ústí nad Labem zvláštní město. Část starousedlíků po válce odešla do Německa, přišlo velké množství jednak zlatokopů, jednak nekvalifikovaných dělníků a prostředí tady bylo dichotomisované - vrstva dělnická, praktická, těžkého průmyslu, a na druhé straně intelektuálně laděná vrstva s poměrně významnou uměleckou řečí - jen si vzpomeňte na pozoruhodnou pověst ústecké opery, Kladivadla, Činoherního studia.

Praktická, průmyslová vrstva potřebuje grafiku, reklamu, propagaci a Václav Holub je kromě grafika také vynikající řemeslník, takže navrhuje i sám realisuje.

Kontakt s tou druhou vrstvou nabízí možnost, jak se na chvíli povznést nad šed' ústeckých ulic. Václav obě prostředí svou tvorbou propojuje.

Mimochodem nejen výtvarně, protože zde poprvé vystavoval své obrazy, ale hlavně jako muzikant - kontrabasista se podílí na tehdejší slávě Kladivadla, kde se uplatnil i jako herec.

Ale vraťme se k řeči Václavových obrazů.

Můj první kontakt s Václavem Holubem se odehrál prostřednictvím této hlavy.

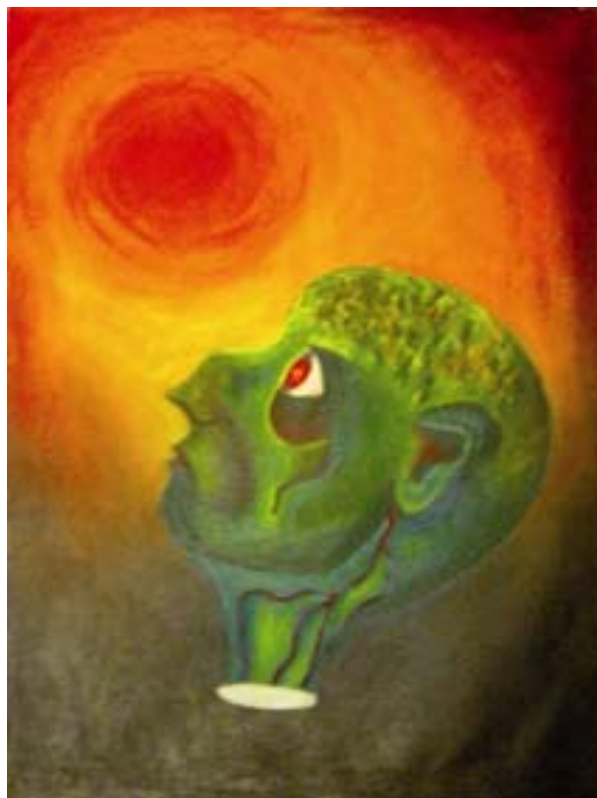
Ta hlava, zdá se, je zelená strachy, jako by se autor něčeho hlubokého a tíživého potřeboval zbavit..

V řadě Václavových obrazů je to dílo v jistém smyslu zcela ojedinělé.

Děj tohoto obrazu se odehrává v úhlopříčce levého horního a pravého dolního prostoru. V psychologické krajině obrazového prostoru jsou to oblasti ohně a vody, v levém horním rohu se zobrazuje autorita, otec Bůh, pravý dolní je krajina vody, ochrana, bezpečí matky, ale také krajina konce, smrti, je to úhlopříčka emocí, vztahu k postavám rodičovského typu.

Zároveň je ale zelená barvou prosazení, důrazu na osobní uplatnění, kombinování zelené a červené je mimořádně aktivisující s oranžovým podtextem až předrážděná.

Hovořím o tomto obraze podrobněji proto, že je počátkem cesty k pochopení Václavova vývoje. Určitá úzkostnost se objevuje ještě ve starších obrazech, které jsou centrovány a jakoby sevřené, obklopené jakousi kruhovou obranou.

Václav Holub měl v období své rané a pozdní dospělosti jistou pauzu ve volné tvorbě:

pracoval v Domě techniky, což samo o sobě bylo směřováním k určitému typu výtvarného projevu.

Vytvářel grafické úpravy knih, novin a časopisů, spolupracoval s architekty na řešení interiérů a výstav, což všechno jsou oblasti s výraznou pragmatickou složkou.

V posledních letech se opět vrací k malířské tvorbě a jeho výtvarná řeč se zřetelně mění.

Mění se osa jeho obrazů, vrací se ke skutečné a očekávané cestě životem, protože ten směřuje zleva zdola, kde je oblast původu, zrodu, země do prostoru vpravo nahoře, kde je cíl, uplatnění, lidé, společnost, vztah k lidem, aktuální a vyslovitelný smysl cesty.

Opakující se motiv postav jako by usilujících směrem doprava nahoru a obličejů, které se šepem ptají - má ta cesta nějaký smysl, má cíl, dá se dosáhnout? V jejich výrazu je určitá pochybnost, protože otázky asi nejsou definitivně zodpověditelné.

Nápadně se mění i barevnost. Holub přechází do filosofující modře, modř je žádost o zklidnění, barva tichého spočinutí, trpělivosti a pochopení.

Václav možná ve svém zralém věku pochopil, zklidnil se a radí to i nám

Dr. Jiří Krombholz